

Lovforslag nr. L 46. Fremsat den 23. oktober 1985 af socialministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social bistand

(Refusionsmæssig ligestilling af flygtninge)

§ 1

I lov om social bistand, jfr. lovbekendtgørelse nr. 413 af 5. juli 1984, som ændret senest ved lov nr. 262 af 6. juni 1985, foretages følgende ændring:

§ 134, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Staten afholder udgifterne ved

forsørgelsen af personer, der har opnået opholdstilladelse efter bestemmelserne i udlændingelovens § 7-8. Dette gælder dog ikke, når den pågældende har klaret sig uden hjælp i en sammenhængende periode på 2 år.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 1986.

Bemærkninger til lovforslaget

Efter de gældende regler i bistandslovens § 134, stk. 3, afholder staten udgifterne ved forsørgelsen af personer, der kommer her til landet som flygtninge eller på anden måde særligt modtages her til forsørgelse.

Når flygtninge har klaret sig selv uden hjælp i 2 år, betragtes de som ligestillede med danske statsborgere, og eventuel hjælp til dem i tiden derefter ydes og refunderes som for danske statsborgere, dvs. som hovedregel med 50 pct.

Efter praksis er såvel flygtninge, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (konventionsflygtninge), som flygtninge, der af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde bør have opholdstilladelse (de facto-flygtninge), omfattet af bestemmelsen i § 134, stk. 3, så længe de er under Dansk Flygtningehjælps forsorg.

Efter ophøret af Dansk Flygtningehjælps forsorg anvendes reglen om fuld statsrefusion i § 134, stk. 3, kun på konventionsflygtninge.

Derimod er de facto-flygtninge i refusionsmæssig henseende sidestillet med andre udlændinge, til hvilke eventuel hjælp afholdes efter de sædvanlige finansieringsregler, dvs. som hovedregel med 50

pct. statsrefusion.

Som et led i initiativerne på flygtningeområdet har regeringen besluttet, at der skal skabes ligestilling af de omtalte grupper af flygtninge med hensyn til refusion af sociale udgifter.

Dette betyder, at den gældende bestemmelse i bistandslovens § 134, stk. 3, skal ændres, således at staten refunderer kommunernes udgifter efter bistandsloven til forsørgelsen af flygtninge med 100 pct., hvad enten det drejer sig om konventionsflygtninge eller de facto-flygtninge (indtil de har klaret sig selv uden hjælp i 2 år).

I udlændingelovens §§ 7 og 8 er fastsat regler for meddelelse af opholdstilladelse til henholdsvis spontane flygtninge og flygtninge, der kommer hertil som led i en international aftale. Begge bestemmelser gælder både konventionsflygtninge og de facto-flygtninge.

Gennem henvisning til de to bestemmelser i udlændingeloven sikres det, at reglen om fuld statsrefusion kommer til at gælde for alle grupper af flygtninge.

Forslaget, der ikke har administrative konsekvenser, vil ikke medføre øgede udgifter for stat og kommuner under ét.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af den bestemmelse,
der berøres af lovforslaget*

§ 1.

§ 134, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Staten afholder udgifterne ved forsørgelsen af personer, der har opnået opholdstilladelse efter bestemmelserne i udlændingelovens § 7-8. Dette gælder dog ikke når den pågældende har klaret sig uden hjælp i en sammenhængende periode på 2 år.«

§ 134. Staten afholder udgifterne vedrørende institutioner m.v., der forbliver under staten efter lov om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg m.v.

Stk. 2. Staten afholder udgifterne efter § 5 til forsørgelse i udlandet.

Stk. 3. Staten afholder udgifterne ved forsørgelsen af personer, der kommer til landet som flygtninge eller på anden måde særligt modtages her til forsørgelse.